

[Chr. Christensen.]

omtalte tilfælde med Thorsenfilmen det faktiske, at én konsulents selvfølgelig efter bedste overbevisning afgivne skøn udløste en af de største protestbevægelser i befolkningen, som hr. Honoré omtalte før, en protestbevægelse, der resulterede i, at godt og vel 143.000 borgere skriftligt protesterede mod denne form for efter deres opfattelse uansvarlig anvendelse af offentlige midler.

Ifølge Gallup var 76 pct. af befolkningen imod, at filminstitutets bestyrelse gav løfte om statsgaranti til produktion af Jens Jørgen Thorsens Jesusfilm, men ingen kunne drages til ansvar. Det var jo ikke deres bord. De mange skriftlige protester blev afleveret i kulturministeriet med anmodning om, at man ville drage omsorg for, at filmloven snarest blev revideret, og at der blev skabt en appelinstant, som gav mulighed for, at en forfejlet beslutning stod til at ændre.

Hvis kristeligt folkepartis lovforslag vedtages, betyder det, at kulturministeren og dermed folketingsrådet gøres ansvarlig for de af staten bevilgede midler. Med den nu gældende lov besidder filminstitutets bestyrelse i praksis en magt, som rækker langt ind i den, der tilkommer denne forsamling her, den lovgivende instans, folketingsrådet.

Jeg vil også gerne erindre om den tidligere kulturministers, hr. Niels Matthiasens, udtalelser den 29. maj 1972 under filmlovens anden behandling, — det står i Folketingsstidende 1971-72, sp. 6443:

„Der er fra alle sider spurgt, om jeg vil være villig til eventuelt på et tidligere tidspunkt end fastsat i loven at foretage en revision af loven, og det er da klart. Jeg tror på, at denne lov kommer til at fungere efter sin hensigt, men nu er der jo ikke mindst omkring filmspørgsmål en varm og lidenskabelig debat, og hvis det skulle vise sig, at denne lov ikke fungerer tilfredsstillende, er jeg parat til at tage den op til revision.“

Det er nu, dette citat skal stå sin prøve, om end hos en ny kulturminister. Kristeligt

folkeparti mener ikke, at loven om film og biografer har fungeret tilfredsstillende. Sagen om Jens Jørgen Thorsen-filmen er dokumentationen herfor. Det ligger nu i tingets magt at ændre loven. Vi har ikke låst os fast i en bestemt formulering, og vi vil meget gerne medvirke til at finde frem til en anden formulering, men således at lovforslaget giver det resultat, vi ønsker, og som var hensigten med forslaget, nemlig at lægge ansvaret for de økonomiske dispositioner i forbindelse med filmstøtten over til ministeren og dermed også over til folketingsrådet.

Vi kan ikke under nogen omstændigheder acceptere, at debatten her skal tillægge kristeligt folkeparti andre hensigter end dem, partiet har. Censur findes, hvor det drejer sig om at forbyde en film, ikke, hvor man erklærer, at den ikke skal have statsstøtte.

Den, der ønsker at lave film, må gøre det, som han eller hun ønsker, når det er i henhold til gældende lov, men det kan aldrig være rigtigt, at instanser uden for den ansvarlige forsamling skal disponere over skatteborgernes penge uden ansvarlighed.

Melchior (CD):

Det er særlig hr. Honorés betragtninger her, der giver mig anledning til en replik. Hr. Honoré talte om den følelsesmæssige harme i befolkningen. Følelser og befolkningens følelser i den udstrækning, man kan måle dem, skal man selvfølgelig respektere, og folketingsrådet har ikke til opgave at støde disse. Men det er ikke følelserne, der skal styre lovgivningen. Følelser er noget af det mest ustabile, man har, derfor er der så mange ægteskaber og så mange skilsmisser bl. a., og det er en misforståelse at tro, at folketingsrådets lovgivningsarbejde skal give udsving for alle mulige følelsesmålninger.

Man taler om et flertal, der var imod netop denne støtte, som jeg i øvrigt ikke elskede, men jeg har af kristeligt folkepartis ordfører fået at vide, at det var det principielle i sagen, man gerne ville have disku-